

אזהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר: דת זון על הפרשה

חג הסוכות תשפ"א

עלון מס' 102

י"ל בעזחשי"ת ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. 5135 ירושלים

לחג הסוכות

ישראל נשמרים בצל הסוכה

ובחמשה עשר יום וגמר, רבי אבא פתח, (שם ח ר) ותננה התיiba בחדר השבעי וגומר, פא חזוי, כל הני יומין אולת אימא על בנייא, בגין הלא ישלוט סטרא אחרא עלייהו, ובגין לשׂבָא לֹן, פִיּוֹן דְאַשְׁתּוֹזִיבּוּ בְנֵהָא, וְהָא יַתְבִּין בְּסֶפּוֹת, מְתַנְטְּרִין בְּגַנְטוֹרָא.

ארבעת המינים הם הסימנים של הקב"ה וביהם זוכים בדין

ובספרא דאגרא שפיר ק אמר, אבל אליו איןון אישפיין דזמנין עמא קדישא בהאי יומא, דבעין לאשכח להו פיוון דזמן לון, ובהו בעי בר נש למלכא בעותיה, זכאיין איןון ישראל דידען ארחות דורייתא למחה באורה קשות, למצוות בהו בעלה דין ובעלמא דatti.

מתוק מדבר

ארבעת המינים הם הסימנים של הקב"ה וביהם זוכים בדין

ובספרא דאגרא שפיר ק אמר ובספר האגדה יפה אמר, אבל אליו שכל אלו הד' מינים שהם כנגד הזה ספירות, איןון אושפין דזמנין עמא קדישא בהאי יומא הם בחינות האורחים שמזמינים עם הקדוש ביום זה של סוכות, באמירת עולו אושפין קדישין, דבעין לאשכח להו פיוון דזמן לון שצרים לבקשם ולמצוא אותם כיוון שהזמינים עוד ממערב בעת שנכנס לsocca, וכן ששבעת האושפיזין הם ג"כ כנגד הזה חסדים המסתננים ונמשכים למלכות [להשכינה] כל אחד ביוםו, וגם כל אחד כולל מכלום (כמזהר נטע"כ דלוותי קוות), ובזה ובר' המינים, בעי בר נש למלכא בעותיה מבקש האדם מהקב"ה בקשותו, כמו שאומרים הרשענות ומרציהם על הימים בעת הקפת התיiba, זכאיין איןון ישראל דידען ארחות דמלכא קדישא אשריהם ישראל שידועים דרכיו של המלך הקדוש ב"ה, היינו שמיינם מצותיו,

ישראל נשמרים בצל הסוכה

ובחמשה עשר יום לחדר השבעי, שנאמר בחג הסוכות, רבי אבא פתח הקודם לפרש מש"כ ותננה התיiba בחדר השבעי בשבועה עשר יום לחדר עלי אררט, פא חזוי, כל הני יומין אולת אימא על בנאה (ס"ג למלך) בא וראה, כי כל אלו הימים מראש השנה עד סוכות, הולכת השכינה שהיא אימים של ישראל וחופפת על בניה כדי לשומרם, בגין הלא ישלוט סטרא אחרא עלייהו כדי שלא ישלוט הסטרא אחרא עליהם ידי משאות עונות שבקץ, ובגין לשׂבָא לֹן ובדי להציג אותם ביום הכהורים מן המקטרגים, פִיּוֹן דְאַשְׁתּוֹזִיבּוּ בנאה כיוון שניצלו בניה מן המקטרגים, וְהָא יַתְבִּין בסוכות והם יושבים בסוכות, אז מתפסתים כל מיני הסדים על ישראל, מנטדרין בנטורא הם נשמרים בשמירה בצל הסוכה.

(פנחס דף רנה ע"ב, ובכיאורינו כרך יד עמי תרעז)

בַּיּוֹם אֲדָא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל בְּסִימְנֵין רְשִׁימְנֵין מְגֻעַּמֶּלֶבֶא, בְּגַין דָּאִינְנוּ נְצָחִין דִּינָא, וּמַאי סִימְנֵין, אַיְנוּן סִימְנֵי מְהִימְנוֹתָא חֲוֹתְמָא דְמְלֶבֶא עַלְאָה.

לְתַרְיִי בְּנֵי נְשָׂא דְעַאלָו קָדָם מְלֶבֶא לְדִינָא, וְלֹא יַדְעֵי עַלְמָא מִןְיָהוּ נְצָח, נְפָק חָדָל גַּיּוֹן מִבְּיַיְלָא, שָׁאַילָו לוֹ, אָמָר לוֹן מִןְיָהוּ דִיפּוֹק וּבִידּוֹי סִימְנֵין דְמְלֶבֶא הוּא נְצָח.

כֹּה כּוֹלִי עַלְמָא עַאלָין לְדִינָא קָדָם מְלֶבֶא עַלְאָה, וְדָאִין לוֹן מַיּוֹמָא דָרָאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכְּפּוֹרִים עד חָמֵשׁ סְרִי יוֹמָן לִירְחָא, וּבַיּוֹם כֹּה אֲשַׁתְּפָחוּ יִשְׂרָאֵל בְּלָהוּ בְּתוּבָתָא, טְרַחִין בְּסֶפֶה וּלְוָלֶבֶת וְאַתְרוֹג, וְלֹא יַדְעֵי מִןְיָהוּ מְאַנְצָחִין דִינָא, מְלָאַכְיִי עַלְאָי שָׁאַלוּ מִןְיָהוּ נְצָחִין דִינָא.

בְּהָאֵי יוֹמָא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל בְּרִשְׁימָנוּ דְמְלֶבֶא, בְּתוּשְׁבָחָתָא דְהַלְילָא, עַאלָין בְּסֶפֶה, אַתְרוֹג בְּשֶׁמֶאלָא לִוְלָבֶת בִּימְנָא, חָמָאן בְּלָהוּ דִישְׂרָאֵל רְשִׁימְנֵין דְמְלֶבֶא קְדִישָׁא, פְּתַחִי וְאַמְרִי (תְּהִלִּים קָמָד טו) אֲשֶׁרְיִ הָעָם שְׁבָכָה לוֹ, אֲשֶׁרְיִ הָעָם שְׁיהָוָה אֱלֹהֵינוּ.

מתוק מדבש

עד חמיש עשרה יום לחודש (לפי שבויום ראשון של סוכות הוא ראשון לחשבון עונות لكن חשב כאילו עד או נמשך ברין), ובין כֹּה אֲשַׁתְּפָחוּ יִשְׂרָאֵל זְכָאַרְנָא בְּלָהוּ בְּתוּבָתָא ובין כֹּה כל ישראל נמצאים צדיקים כי כולם עשו תשובה עד יום הכהורים, טְרַחִין בְּסֶפֶה וּלְוָלֶבֶת וְאַתְרוֹג ואח"כ ביום שבין יום כפורים לסתות טורחים לעשות סוכה ולולב ומניינו וartnerוג כדי להשלים זכויותיהם, וְלֹא יַדְעֵי מִןְיָהוּ נְצָחִין וְעַדְיוֹן לא יודעים מי זכה ברין, מְלָאַכְיִי עַלְאָי שָׁאַלוּ מִןְיָהוּ נְצָחִין דִינָא מלאכי מעלה שואלים מי זכה בדין, ר"ל אם הקלייפות גברו או ישראל עושה חיל ורוכב בשם בעורם, קְדָשָׁא בָּרְיךָ הוּא אמר לוֹן אַיְנוּן דְמְפָקִי בְּרִיְהִי סִימְנֵין דִילִי אַיְנוּן נְצָחִין דִינָא הקב"ה מшиб להם כי אלו שמצויאים בידיהם הסימנים שליהם זכו בדין.

בְּהָאֵי יוֹמָא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל בְּרִשְׁימָנוּ דְמְלֶבֶא ביום ראשון של סוכות יוצאים ישראל ברוחם וסימן המלך, בְּתוּשְׁבָחָתָא דְהַלְילָא ובתחשיבות של אמרית הל שלם, עַאלָין בְּסֶפֶה ונכנסים בסוכה להיות תחת צל הקדושה ולהסתחרר מן החיצונים, אַתְרוֹג בְּשֶׁמֶאלָא לוֹלֶב בִּימְנָא ואוחזיםartnerog בשמאלם ולולב בימינם, חָמָאן בְּלָהוּ דִישְׂרָאֵל רְשִׁימְנֵין בְּרִשְׁימְנֵין דְמְלֶבֶא קְדִישָׁא וכל העולם רואים שישראַל הם רשומים ומוסומנים ברישימות המלך הקדוש ב"ה, פְּתַחִי וְאַמְרִי פותחים ואומרים בשבחם של ישראל אשרי העם שְׁבָכָה לוֹ אשריהם ישראל שהקב"ה נתן להם תורה אמת, אֲשֶׁרְיִ הָעָם שְׁיהָוָה אֱלֹהֵינוּ ואשריהם שה' הוא אליה"ם אשר בידו להשפיע טובעה מרובה בגין מעשיהם הטובים.

(ויהי דף רכה ע"א, ובכיווארינו כרך ד עמי תל"ח-תט)

וינדען אַרְחוֹי דְאָוְרִיָּתָא וַיּוֹדְעִים דָרְכֵי הַתּוֹרָה, הַיְנוּ הבנת סודות וטעמי המצוות, לְמַהְדָבָא בְּאוֹרָה קָשָׁוֹת לְלַכְתָּה בְּהַמִּדְבָּרָה האמת, הדִינְנוּ לְעַשְׂוֹת המצוות בכוונה שלימה, לְמַזְנֵי בְּהָוּ בְּעַלְמָא דִין וּבְעַלְמָא דְאַתְיִ זְכָות עַל יָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (למ"ק ולמ"ג ומפלסיט)

ואמיר עוד כי בְּיּוֹמָא דָא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל ביום ראשון של סוכות יוצאים ישראל בְּסִימְנֵין רְשִׁימְנֵין מְגֻעַּמֶּלֶבֶא בסימנים הרשומים מן המלך הקדוש והם הדר' מינימ, שע"י קיום מצוה זו מכנים את הקלייפות ומעבירים את רוחות הרעות וטללים הרעים, בְּגַין דַאַיְנוּ נְצָחִין דִינָא מלאכי מעלה שואלים מי זכה בדין ונותכפרו עונותיהם, ומַאי סִימְנֵין אַיְנוּן ומה הם אלו הסימנים, ואמר סִימְנֵי מְהִימְנוֹתָא חֲוֹתְמָא דְמְלֶבֶא עַלְאָה הם סימני האמונה שהואartnerog שכגד המלכות [השכינה], וחותם מלך העליון שהוא הלולב שכגד היסוד.

ואמר לְתַרְיִי בְּנֵי נְשָׂא דְעַאלָו קָדָם מְלֶבֶא לְדִינָא מִשְׁלַשׁ לשוני אנשים שנכנטו לפני המלך לדון, וְלֹא יַדְעֵי עַלְמָא מִןְיָהוּ נְצָח וְלֹא יַדְעֵוּ בְנֵי הָעוֹלָם מֵהָם זְכָה בְּדִין, נְפָק חָדָל גַּיּוֹן מִבְּיַיְלָא שָׁאַילָו לוֹן צָה בְּדִין, אָמָר אחד מבית המלך ושאלו אותו אם יודע מי זכה בדין, אָמָר לוֹן מִןְיָהוּ דִיפּוֹק וּבִידּוֹי סִימְנֵין דְמְלֶבֶא הוּא נְצָח אָמָר להם מי שיצא ויש בידו סימנים של המלך הוא זכה בדין.

כֹּה הוא הנמשל כי כוֹלִי עַלְמָא עַאלָין לְדִינָא קָדָם מְלֶבֶא עַלְאָה כל העולם בין ישראל בין אומות העולם נכנסים לדין לפני מלך העליון ב"ה, וְדָאִין לוֹן מַיּוֹמָא דָרָאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכְּפּוֹרִים עד חָמֵשׁ סְרִי יוֹמָן לִירְחָא וְלֹן אותו מִום ראש השנה ויום הכהורים

במצות סוכה נראת לכל שאין מסתופפים בצל הקב"ה

בפסכות תשbu שבעת ימים וגו', פקודא דא לישב בסוכה, והוא אוקימנא, בגין לאחיזאה, דישראל יתבי ברזא דמיהימנותא בלא דחילו כלל, הוה מקטרגא אתפרש מניעיה, וכל מאן דאייהו ברזא דמיהימנותא, יתיב בסוכה, כמה דאוקימנא, דכתיב כל האורה בישראל ישבו בספות, מאן דאייהו ברזא דמיהימנותא, וזרעא ושרשא ישראל, ישבו בספות, ורزا דא אמר בכמה דוכתי.

ישראל לזכים כביבול את השiert ושמחים בו

פקודא דא, ליטול לולב בההוא יומא, באינון זינין דיליה, והאי רזא אוקימנא, ואוקמונה חביריא, כמה דקדשא בריך הוא נטיל לוון לישראל בהני יומין, וחדי בהון, אוקי הци ישראל נטלי ליה לקדשא בריך הוא לחולקיהון, וחדראן ביה, וזה הוא רזא לולב ומינון דביה, דאייהו רזא דיוקנא דאדם.

מתוך מדבר

כבר נתראה ופירש מאתנו על ידי השער לעוזול, ומכאן שאין לשום חיצוני חלק בזה הצל, אלא דוקא כל הארץ בישראל ישבו בספות, היינו מי שמושרש בתפארת ישראל העליון. (אמור דף קג ע"ב ברעה מהומנא, ובכיאורינו ברך יא עמי תרעד)

ישראל לזכים כביבול את השiert ושמחים בו

פקודא דא ליטול לולב בההוא יומא מצוה זו היא ליטול לולב ביום ראשון של סכות, באינון זינין דיליה עם אותם המינים שלו, והוא רזא אוקימנא, ואוקמונה חביריא וסוד זה ביאנונה, ובઆרו החרבים במדרשים, כי כמה דקדשא בריך הוא נטיל לוון לישראל בהני יומין, וחדי בהון כמו שהקב"ה לווה את ישראל באלו הימים לחלקו, ושמח בהם, על ידי שיזכה אתם בדין ביום הכהרים, ומשפיע להם חסדים בימי הסוכות, אוף הци ישראל נטלי ליה לקדשא בריך הוא לחולקיהון, וחדראן ביה כמו כן ישראל לזכים תורתו ומצוותו בשמה, וזה הוא רזא לולב ומינון דביה וזה הוא סוד מצות לויב והמינים שבו, דאייהו רזא דיוקנא דאדם שהוא סוד שיעור קומת אדם העליון, (אמור דף קד ע"א ברעה מהומנא, ובכיאורינו ברך יא עמי תריג-תריד)

במצות סוכה נראת לכל שאין מסתופפים בצל הקב"ה

בפסכות תשbu שבעת ימים כל האורה בישראל ישבו בסכות, פקודא דא לישב בסוכה מצוה זו היא לישב בסוכה, והוא אוקימנא והרי ביארנו טעם ישיבה בסוכה, בגין לאחיזאה, דישראל יתבי ברזא דמיהימנותא בלא דחילו כלל כדי להראות לכל, ישראל ישבים בסוד האמונה ולא פחד כלל מן המקטרגים, הוה מקטרגא אתפרש מניעיו כי המקטרוג נפרד מהם ביום הכהרים על ידי השער לעוזול, וכל מאן דאייהו ברזא דמיהימנותא יתיב בסוכה וכל מי שהוא בסוד האמונה ישב בסוכה, דהינו מי שיש לו חלק בקדושת השכינה, שבה הוא סוד האמונה, כמה דאוקימנא כמו שביארנו על מה דכתיב כל האורה בישראל ישבו בספות, מאן דאייהו ברזא דמיהימנותא מי שהוא בסוד האמונה, וזרעא ושרשא ישראל וזרע ושושבם בסוכה שהיא ישבו בספות, ורزا דא אמר בכמה דוכתי וסוד זה נאמר בכמה מקומות. ור"ל כי ישראל ישבים בסוכה שהיא א/or צל אור המקיף דחסדים ואנו ממשיכים אלינו מן אור המקיף ההוא. והענין הוא כי צל הסוכה נקרא "צל דמיהימנותא" לפי שאין לך מצוה בכל המצאות שיפורסמת לכל כמו מצות סוכה שעשושים אותה על הגות ושבוקים וברוחבות, ובזה אנו מראים לכל רואה שהוא שאין מסתופפים עליינו שאין תוכנו כברנו, רק שאין אנו חושבים זהה כי

להושענא רבה

הושענא רבה תחילת זמן קבלת הברכות

בַּיּוֹם אֲקִדָּמָה דִּירְחָא שִׁירּוֹתָא דְּדִינָא הוּא, וְסִיּוֹם אֲיָוָם וְהָא אַתֶּם.

פא חזי, בַּיּוֹם אֲדָא שְׁלֵמִין וּמִסִּימִים עַמִּין בְּרֶכֶן דְּלָהּוֹן, וְשָׁרָאָן בְּדִינָא, וְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם אֲדָא מִסִּימִי דִּינִין דְּלָהּוֹן, וְשָׁרָאָן בְּבִרְכַּתָּא, דְּהָא לְיּוֹם אֲחָרָא זְמִינִין לְאַשְׁתַּعַשְׁעָא בְּמַלְפָא, לְגַטְלָא מִינִיה בְּרֶכֶן לְכָל שְׂתָא, וּבְהַהוּא חֲדוֹתָא לֹא מְשֻׁתְּפָחִי בְּמַלְפָא אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בְּלָחֶודְיִיהִגִּי, וּמְאָן דִּיתְבִּיבָּעָם מַלְפָא, וְגַטְלָל לְיהָה בְּלָחֶודְיִיהִגִּי, כֹּל מַה דְּבָעֵי שָׁאֵיל וְיִהְיֶב לְיהָה, וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל שָׁרָאָן, וְעַמִּין מִסִּימִי, וְעַל דָּא בְּתִיבָּעָם (מלאיכי א ב) אֲהַבְתֶּם אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וְגוּ'.

לשמחת תורה

שמחה הكب"ה עם ישראל

מִפְּאָן וְלְהָלָא יוֹמָא חֶדֶד דְּמַלְפָא עַלְאָה דְּחָדִי בְּהָוּ בְּיִשְׂרָאֵל, דִּכְתִּיב (נִמְרוֹן כֶּתֶל) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עַצְרָת תְּהִיחָה לְכֶם, דְּהָא יוֹמָא דָא מִן מַלְפָא בְּלָחֶודְיִיהִגִּי, חֲדוֹתָא דִּילִיהִגִּי בְּיִשְׂרָאֵל, לְמַלְפָא דְּזָמִין אוֹשְׁפִּיזִין וּכְרוּ'.

מהות מדבר

עם המלך אלא ישראל בלבד, ומְאָן דִּיתְבִּיבָּעָם מַלְפָא, גַּטְלָל לְיהָה בְּלָחֶודְיִיהִגִּי ומִישְׁוּבָה עַמִּים המלך, והמלך לוקה אותו לבדו לשבעת עמו, כֹּל מַה דְּבָעֵי שָׁאֵיל וְיִהְיֶב לְיהָה כל מה שהוא רוצה שואל ומקבש, וניתן לו מבית המלך, וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל שָׁרָאָן וְעַל כָּנִים יִשְׂרָאֵל מִתְחִילִים עַתָּה את קבלת הברכות, וְעַמִּין מִסִּימִי והעמים מסיים מיסיים ולא מקבלים עוד ברכות, וְעַל דָּא בְּתִיבָּעָם וְעַל זה נאמר אהָבָה רַחֲיוֹ שְׁמָמָה. (זו דף לב ע"א, ובכיאורינו ברוך י ע"מ שצ-שצב)

הושענא רבה תחילת זמן קבלת ברכות

בַּיּוֹם אֲקִדָּמָה דִּירְחָא שִׁירּוֹתָא דְּדִינָא הוּא כִּי בַּיּוֹם הָרָאשׁוֹן של חדש תשבי שהוא ראש השנה או הוא תחילת הדין, וְסִיּוֹם אֲיָוָם בְּהָאָיָה יוֹמָא והסיום הוא בזאת היום של הושענא רבא, וְהָא אַתֶּם וְהָרִי לִמְדָנוּ עַנֵּין זהה כראוי.

פא חזי, בַּיּוֹם אֲדָא שְׁלֵמִין וּמִסִּימִים עַמִּין בְּרֶכֶן דְּלָהּוֹן בא וראה, כי ביום זהה של הושענא רבא מסיים האומות את קבלת הברכות שלהם, שקבלו על ידי השבעים פרים שהקירו עלייהם בשבעת ימי הח סוכות, וְשָׁרָאָן בְּדִינָא ומעתה הם מתחילהם בהנאה הדין, וְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם אֲדָא מִסִּימִי דִּינִין דְּלָהּוֹן אבל ישראל ביום זהה מסיים את המשכת ונתינת הדינים למלכות, וְשָׁרָאָן לְיּוֹמָא בְּבִרְכַּתָּא וְעַתָּה הם מתחילהם בקבלת הברכות, דְּהָא לְיּוֹמָא אֲחָרָא כִּי לִיּוֹם הָאָחָר שהוא שמיני עצרת, זְמִינִין בְּרֶכֶן כִּי לִיּוֹם הָאָחָר שהוא שמיני עצרת, זְמִינִין לְאַשְׁתַּעַשְׁעָא בְּמַלְפָא הם מזומנים להשתעשע עם המלך ב"ה, ביחסו העליון הנעשה ביום זהה בתפלת המוסף, לְגַטְלָא מִינִיה בְּרֶכֶן לְכָל שְׂתָא כדי לקבל ממוני ברכות לכל ימות השנה, וּבְהַהוּא חֲדוֹתָא לֹא מְשֻׁתְּפָחִי בְּמַלְפָא אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בְּלָחֶודְיִיהִגִּי ובאותה השמחה לא נמצאים

שמחה הكب"ה עם ישראל

מִפְּאָן וְלְהָלָא אחר שבעת ימי הסוכות, יוֹמָא חֶדֶד מַלְפָא עַלְאָה דְּחָדִי בְּהָוּ בְּיִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמִין הַלְּלִינוֹן בְּ"ה ש שמחה בהם בישראל דִּכְתִּיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עַצְרָת תְּהִיחָה לְכֶם, דְּהָא יוֹמָא דָא מִן מַלְפָא בְּלָחֶודְיִיהִגִּי כי יומם זה הוא מן המלך לבדו, חֲדוֹתָא דִּילִיהִגִּי בְּיִשְׂרָאֵל וְשְׁמַחוֹתָה הִיא רק עם ישראל, לְמַלְפָא דְּזָמִין אוֹשְׁפִּיזִין וּכְרוּ' משל מלך שהזמין אורחים לסעודתו וכ"ו, סיום המאמר הוא בפרשタ אמר דף קד ע"ב. (ויהי דף ר' ר' ר' ע"א, ובכיאורינו ברוך י ע"מ תמא)

בשמיני עצרת מתייחדים ישראל עם הקב"ה

ביום השמיני עצרת תהיה לכם (NUMBER ס לה), זה הוא יומא דא מלכאה הוא בלהודוי, הדרותא דיליה בהו בישראל.

מATAL למלכאה דזמין אוושפיזין, אשתקלו בהו כל בני היכליה, לבתר אמר מלכאה, עד כאן אנא ואתון אשתקלנא בלהו באושפיזין, וקרבתון קרבנין על שאר עמין בכל יומא, מכאן ולהלאה אנא ואתון נחדי יומא חד, חד הוא רכתיב ביום השמיני עצרת תהיה לכם, לכם, לקרבא קרבנין עליינו. [וכו]

והאי יומא יעקב הוא רישא לחדרותא, וכל אינון אוושפיזי חדאן עמייה, ועל דא כתיב (דברים לט) אשريك ישראל ממי כמוני, כתיב (ישעה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתחפער.

ענין קריאת היום שמחת תורה

ונוהgin למעבד ישראל עמה חדרה, ואתקראית שמחת תורה, ומעתן לספר תורה בכתיר דיליה, רמז ספר תורה לתפארת, שכינטא עטרת תפארת.

מתוק מדבש

של שmini עצרת יעקב דהינו סוד התפארת הוא ראש אל השמחה והוא העיקר, וכל אינון אוושפיזי חדאן עמייה וכל אותם האוושפיזין שמחים עמו, ועל דא כתיב ועל זה נאמר אשريك ישראל ממי כמוני עם נוסע בה, כי בני ישראל מתייחדים בשmini עצרת עם ה, ועל ידי זה הם נשעים בכל מיני ישועות, ובתים ועוד כתוב ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתחפער.
(אמור דף כד ע"ב, ובכיאורינו כרך יא ע"ג תrho-תריה)

ענין קריאת היום שמחת תורה

ונוהgin למעבד ישראל עמה חדרה בשmini עצרת נהוגם ישראל לעשות עם השכינה שמחה, ואתקראית שמחת תורה ונקרה יומם זה שמחת תורה, על שם יהוד קוב"ה ושכינתייה הנעשה בזאת היום, וכן ומעתן לספר תורה בכתיר דיליה מעטרים את הספר תורה בכתיר שלו, ומפרש רמז ספר תורה לתפארת הספר תורה הוא רמזן על התפארת שהוא סוד התורה שבכתב, שכינטא עטרת תפארת והשכינה היא עטרה תפארת, בסוד הכתוב (משלי יג 7) אשת חיל עטרה בעלה, (פנחים דף דנו ע"ב ברש"א מהימנא, ובכיאורינו כרך יד ע"ג תrho-תרלת)

בשמיני עצרת מתייחדים ישראל עם הקב"ה

שכתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם היינו זה הוא יומא דא מלכאה הוא בלהודוי כי היום הזה של המלך הוא בלבד, כי בשmini עצרת יש יהודא עלאה של קוב"ה ושכינתייהDACZILOT, חדרותא דיליה בהו בישראל והשכמה שלו עם ישראל, כי גם נשומות ישראל יש להם חלק בהיחוד. מATAL למלכאה דזמין אוושפיזין משל מלך שהזמין אורחים, אשתקלו בהו כל בני היכליה עסקו עליהם כל בני היכל, לבתר אמר מלכאה אה"כ אמר המלך לבני היכלו, עד כאן אנא ואתון אשתקלנא בלהו באושפיזין עד כאן אני ואתם עסקנו כולנו עם האורחים, וקרבתון קרבנין על שאר עמין בכל יומא והקרבתם קרבנות, דהינו שבעים פרים, על שאר העמים, כל יום משבעת ימי הסוכות, מכאן ולהלאה אנא ואתון נחדי יומא חד מכאן ולהלאה אני ואתם נשמה יחד יום אחד, חד הוא רכתיב ביום השmini עצרת תהיה לכם, הנה מלת לכם היינו לקרבא קרבנין עליינו להקריב קרבנות בשביבכם. [וכו]

והאי יומא יעקב הוא רישא לחדרותא ובזאת היום

הזהר מקדוש" ע"פ "מתוק מדבש"

פורמט כיס
"זבלטך בדור"
מהדורות ר' יוסף
צבי עברנער
[cm 16.5/11.5]

מוקד
זמנות:

